



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 272/03

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť S. R., D. S. t. č. v Ústave na výkon väzby N., zastúpeného advokátom JUDr. S. Ch., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Ntv-II 86/03 zo 6. augusta 2003 a nerozhodnutím Krajského súdu v Trnave o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 24. júla 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2003 doručená sťažnosť S. R., D. S., t. č. v Ústave na výkon väzby N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. Ch., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Ntv-II 86/03 zo 6. augusta 2003 a nerozhodnutím Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) o jeho žiadosti

o prepustenie z väzby z 24. júla 2002. Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu sťažnosť doplnil podaniami doručenými ústavnému súdu 18. a 24. novembra 2003.

Porušenie svojich práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním opísanom a z príloh sťažnosti vyplývajúcom skutkovom stave.

Trestné stíhanie sťažovateľa začalo 10. augusta 2000, keď voči nemu vyšetrovateľ Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v Trnave uznesením č. k. KÚV-15/01-TT-99 podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol obvinenie za účasti k trestnému činu vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. a) a § 219 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné. Neskôr bol trestne stíhaný aj za ďalšie trestné činy.

Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu v Trnave sp. zn. Tpr 90/00 z 11. augusta 2000 z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 Trestného poriadku. Najvyšší súd jeho väzbu predĺžil nad dva roky uznesením sp. zn. Ntv-I 7/02 z 13. mája 2002 do 30. septembra 2002, uznesením sp. zn. Ntv – II 98/2002 z 24. septembra 2002 do 10. augusta 2003 a uznesením sp. zn. Ntv–II 86/03 zo 6. augusta 2003 do 10. februára 2004. Sťažovateľova sťažnosť smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. Ntv–II 86/03 zo 6. augusta 2003. Sťažovateľ tvrdí, že odôvodnenie tohto rozhodnutia spočívajúce v obťažnosti veci a potrebe dokazovania je nesprávne, lebo súd je nečinný alebo koná zdlhávo. Za dôvod svojej väzby pokladá aj medializáciu prípadu.

Sťažovateľ podal 24. júla 2002 pri oboznamovaní sa s výsledkami vyšetrovania žiadosť o prepustenie z väzby, ktorej Krajská prokuratúra v Trnave nevyhovela (č. k. 2 Kv 94/00-896), a preto ju 11. septembra 2002 postúpila krajskému súdu. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd o tejto jeho žiadosti o prepustenie z väzby nerozhodol.

Na sťažovateľa bola 11. septembra 2002 krajskému súdu podaná obžaloba za účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. c) a § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za spolupáchateľstvo trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 9 ods. 2 a § 185 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za spolupáchateľstvo trestného

činu vraždy podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a za trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a) a b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona.

Porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v nesprávnom uznesení najvyššieho súdu sp. zn. Ntv–II 86/03 zo 6. augusta 2003, ktorým bola predĺžená jeho väzba, a v nerozhodnutí krajského súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 24. júla 2002.

Sťažovateľ teda namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím a nečinnosťou vo veci jeho väzby.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Ntv – II 86/03 zo 6. augusta 2003, aby prikázal krajskému súdu rozhodnúť o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 24. júla 2002, aby bol prepustený z väzby a aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie 500 000 Sk.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na prerokovanie sťažnosti právomoc, či má sťažnosť všeobecné a osobitné náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde a či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu „Jedným z dôvodov odmietnutia podnetu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak Ústavný súd SR nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal pisateľ podnetu“ (I. ÚS 24/98). Tento právny názor sa plne vzťahuje aj na sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom. Môže teda konať len o porušení tých práv, ktoré namieta sťažovateľ tým konaním orgánov verejnej moci, v ktorom vidí sťažovateľ porušenie svojich práv. To platí zvlášť v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený ním zvoleným advokátom.

Čl. 6 ods. 1 dohovoru zakotvujúci právo na spravodlivý proces sa nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna pokiaľ ide o záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru zakotvujúcom právo na slobodu a osobnú bezpečnosť.

Ústavný súd rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok *De Wilde et al v. Belgicko* z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 etc).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím o predĺžení jeho väzby a nerozhodnutím o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, teda namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takým konaním (nekonaním) orgánov verejnej moci, na ktoré sa tento článok nevzťahuje. Ním namietaným skutkovým stavom teda nemohlo dôjsť k zásahu do jeho práv, ktorých porušenie namietal. Preto je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2003